

kommuner og skolerne skal udarbejde delmål for undervisningen i de enkelte fag, så det bliver klart for elever, forældre og lærere, hvad det er hensigten at børn skal kunne efter bestemte klassetrin.

Delmålet skal både angå de mere specifikke faglige kompetencer og de almene kompetencer. Man skal kunne se, hvordan skolen vil arbejde med at sikre børnenes fortsatte faglige og personlige udvikling og trivsel. Initiativet vil også give skolerne bedre mulighed for selvevaluering, som er et væsentligt element i en fortsat udvikling af kvaliteten i folkeskolen.

Disse beskrivelser skal være indeholdt i de enkelte skolers læseplaner, som selvfølgelig vil være tilgængelige for elever, forældre og lærere – meget gerne også på skolernes websider.

Internetbaseret borgerinformation i kommunerne er genstand for et analyse- og udviklingsarbejde, som regeringen og de kommunale parter har iværksat inden for projektet »Service og velfærd«. Informationerne skal indeholde kvantitative og kvalitative udtryk for indhold, omfang, kvalitet af kommunale ydelser, herunder selvfølgelig folkeskolen, gymnasieskolen og hf samt andre kommunale undervisningsområder.

Jeg forestiller mig, at det bliver de enkelte skoler, der skal udarbejde og vedligeholde deres informationsmateriale på grundlag af lokale prioriteringer og behov. Det vil svare til den model, som er valgt med hensyn til den mere overordnede kommuneinformation i henhold til kommunestyrelsesloven, som jeg lige har omtalt. Men jeg kan ikke forestille mig centralt fastsatte skabeloner eller standardkrav til kommunernes hjemmesider.

Jeg har nævnt en række eksempler på initiativer, der allerede er sat i gang eller som overvejes, med det formål, at skoler og uddannelsesinstitutioner formulerer de væsentlige oplysninger, som må interessere offentligheden, og som har en form, således at informationerne bliver reelle og siger en bredere offentlighed noget.

Jeg har stor tillid til, at uddannelsesinstitutionerne udfører det arbejde efter hensigten og offentliggør deres resultater på hjemmesiden og andetsteds og frem for alt drøfter dem som afsæt for en kvalitetsudvikling, der tager udgangspunkt i den daglige skabelse af uddannelsen dér, hvor det sker. Det er ganske enkelt i egen interesse at være synlig og tydelig i forhold til dem, som forholder sig til det.

Derfor er jeg meget, meget, meget langt fra at være overbevist om, at det skulle være nødven-

digt, endsiige hensigtsmæssigt, at gennemføre yderligere tvangsforanstaltninger fra Folketingets og regeringens side, sådan som forslagsstillerne kræver.

Måske er det primært spørgsmålet om offentliggørelse af karaktererne, som har bevæget forslagsstillerne til at fremsætte beslutningsforslaget. Offentligheden skal jo efter forslaget kunne sammenligne institutionerne på deres karakterniveau og vælge på baggrund af simple tal, synes man at mene.

I forslaget peges der på, at der kun for de almene gymnasiers vedkommende eksisterer et forbud mod offentliggørelse af karakterer. På andre uddannelser i andre lande inden for OECD finder man ikke lignende forbud, siges det i bemærkningen til beslutningsforslaget. Det er nok muligt. Jeg tør ikke sige, om forslagsstillerne har helt ret i antagelsen med hensyn til andre OECD-lande. Undervisningsministeriet er ved at indhente oplysninger om en række landes praksis på området, og de foreliggende informationer viser en stor mangfoldighed med hensyn til, hvordan karakteroplysninger faktisk bruges.

Forslagsstillerne stiller sig altså kritisk an i forhold til det forbud på gymnasieområdet, som Folketinget vedtog i 1995. Man kunne så spørge sig selv, hvorfor de uddannelsesinstitutioner, for hvem et sådant forbud ikke gælder, alligevel kun i meget få tilfælde benytter deres frihed til at offentliggøre karakteroplysninger og lade dem indgå som konkurrenceparametre.

De forhold gør sig også gældende i andre lande, men det har forslagsstillerne tilsyneladende ikke undret sig over. Måske fordi det nærliggende svar ikke er særlig bekvemt for forslagsstillerne. Forklaringen er nemlig højst sandsynlig, at man på uddannelsesinstitutionerne udmærket er klar over, at offentliggørelsen af det nøgne karaktergennemsnit på en uddannelsesinstitution vil give et falsk eller i det mindste et stærkt forvrænget billede af institutionens kvalitet. Vi får ikke den fulde sandhed, som forslagsstillerne siger. Vi får måske højst den halve. Der er ikke tale om reel borgerinformation.

En uddannelsesinstitutions kvalitet kan ikke måles på de eksamenskarakterer, som elever og studerende en tilfældig eksamenstermin har opnået i diverse fag og emner, men på den tilvækst i viden og kompetence, færdigheder, almene og personlige sociale kompetencer, som institutionen formidler til elever og studerende. Hvis man glemmer det, så går man fejl af uddannel-